

S problémem ukončování či nezahajování terapie u terminálně nemocných pacientů, stejně jako s termíny euthanasie, asistovaná sebevražda ale i zabití nebo vražda, se budeme v moderní medicíně střetávat stále častěji. Souvisí to přirozeně s vývojem medicíny, především v oblasti technické, kdy mohou lékaři bojovat o život, případně oddalovat smrt v případech, které by ještě před deseti patnácti lety končily nevyhnutelně smrtí. Mnoho pacientů si ale nepřeje „žít za každou cenu“ a tak budou debaty týkající se euthanasie nabývat stále na aktuálnosti. V České republice, ale obdobnou situaci nalezneme i v jiných postkomunistických zemích, jsme vinou historického vývoje v oblasti práv pacientů, v komunikaci mezi pacienty a lékaři a také v lékařské etice poněkud pozadu v porovnání se západní Evropou a Spojenými státy. Na následujících stranách se pokusím přiblížit postoj k euthanasii v některých zemích Evropy a poté se zaměřím na specifické české právní prostředí a jeho vztah k ukončování péče o pacienty. Budu velice rád, pokud moje práce přispěje alespoň v okruhu mých vrstevníků k vyjasnění pojmů a povede k širší diskusi o péči o vážně nemocné pacienty.